

12-04-18

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - কোনো কাৰণতে কুলৰ কলংক নহ'বা, বিপদত পৰিলেও ধৰ্ম নেৰিবা, পিতাক দিয়া বচন সদায়
মনত ৰাখিবা”

*প্ৰশ্ন:- সন্তানসকলে কোনটো সাৱধানতা প্ৰতি খোজতে ৰখাতো বহুত জৰুৰী?

*উত্তৰ:- ঈশ্বৰৰ সন্মুখত যি বচন দিছা, প্ৰতিজ্ঞা কৰিছা সেইয়া যি কোনো পৰিস্থিতিতেই পালন কৰিব লাগে। এইটো সাৱধানতা ৰখাতো বহুত জৰুৰী। পিতাৰ হোৱাৰ পিচত কেতিয়াও বিকাৰী হৈ ওলোটা কৰ্ম নকৰিবা। যদি ওলোটা কৰ্ম কৰা তেন্তে ধৰ্মৰাজে ইয়াৰ পুৰা পুৰা হিচাব ল'ব। মনমত বা পৰমতত নচলিবা, প্ৰতি খোজতে শ্ৰীমত মনত ৰাখিবা।

*গীত:- তুমিয়েই মাতা, পিতা তুমিয়েই.....

ওম্ শান্তি। শিৱ ভগৱানে নিজৰ সালিগ্রাম ৰূপী সন্তানসকলক কৈছে। সালিগ্রাম বুলি আত্মাবোৰক কোৱা হৈছে। সন্তানসকলে জানে যে আমাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা আছে যাৰ নাম নিৰাকাৰ শিৱ। বেপাৰী সকলে শিৱ ড'ট (বিন্দু) বুলি কয়। বাবাই বুজাইছে আত্মাও এটা বিন্দু যি ভ্ৰুকুটিৰ মাজত থাকে। আচৰিত তৰা জিলিকি থাকে। এয়া আত্মাৰ কথা। এইটো প্ৰথমে নিশ্চয় হ'ব লাগে। আচলতে আমাৰ নিৰাকাৰ পিতা শিৱবাবাই আমাক পঢ়াই আছে। শিৱবাবা আমাৰ পিতা। আমি আত্মা হওঁ। ৰুদ্ৰ বুলি ক'লেও নিৰাকাৰকে বুজায়। মাত্ৰ নামহে বেলেগ বস্তু একেটাই। তেৱেঁই পৰমপিতা পৰমাত্মা উচ্চতকৈও উচ্চ স্থানত বাস কৰা মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ। সকলো আত্মাৰ পিতা। নিৰাকাৰ আত্মাই সাকাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা কথা কয়। তোমালোক সন্তানসকল সন্মুখত বহি আছা গতিকে উৎসাহ বাঢ়িছে যে যথার্থ ভাৱে শিৱবাবাই আমাক পঢ়াই আছে। বাবাৰ নিজৰ শৰীৰ নাই। বাকী প্ৰতিটো আত্মাৰ শৰীৰৰ নিজা নিজা নাম থাকে। পৰমাত্মাৰ নাম এটা। গতিকে পিতাই বুজাইছে মই নিৰাকাৰ শিৱ। মই তোমালোক সন্তানসকলৰ দৰে মনুষ্য সৃষ্টিত পুনৰ জনম ল'বৰ বাবে শৰীৰ ধাৰণ কৰোঁ। তোমালোক সকলো সাকৰী, মই মাত্ৰ এতিয়াহে সাকৰী হওঁ। এই সময়তহে প্ৰৱেশ কৰি পঢ়াওঁ, এওঁৰ(ব্ৰহ্মাৰ) আত্মা আৰু তোমালোকৰ আত্মাই শুনে। এই কথা ভালকৈ ধাৰণ হ'লেহে পিতাৰ প্ৰতি প্ৰেম জাগৃত হ'ব। কিন্তু চেহেৰাই প্ৰকাশ কৰিছে যে ইমান প্ৰেম কোনো সন্তানৰে নাই। বাবা বুলি ক'লেই মুখ মণ্ডল ফুটি উঠিব লাগে। যেনেদৰে কন্যাই স্বামীৰ লগত লগ হওঁতে, অলংকাৰ আদি পিন্ধোঁতে চেহেৰা উজ্জ্বলি উঠে। তোমালোক সন্তানসকলক জ্ঞানৰ অভিষেক কৰোৱা হয়, গতিকে আনন্দৰে উপচি পৰিব লাগে। বাবাই তোমালোকক সাকাৰ ৰূপত নফঁচাই। আন সকলতো দেহ-অভিমানী, নিজৰ সাকাৰ শৰীৰতে ফঁচি থাকে। এনেকৈতো পিতাই কয় - মোক নিৰাকাৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। হে আলসুৱা সন্তানসকল, হে আত্মাসকল, মই পৰম আত্মাই এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰ দ্বাৰা তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়াও। নহ'লে কেনেকৈ পঢ়ুওৱাম। পাৱন বনাবলৈ শৰীৰ লাগে। এইয়া ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। শৰীৰ অবিহনেতো মই আহিব নোৱাৰোঁ। যেনেদৰে ব্ৰাহ্মণক খুৱাওঁতে আত্মাক মাতে। ব্ৰাহ্মণৰ জানো কিবা হয়। আত্মাই কয়, খবৰ আদি শুনায়। সেইয়াও হয় ড্ৰাম অনুসাৰে। নাটকত আছিল সেয়েহে শুনালে। তাক পিতা বুলি কোৱা হয়। আত্মাক পিতা বুলি কোৱা হয়, যিয়ে এটা শৰীৰ এৰি আন এটা লয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানিলা পিতা জ্ঞানৰ সাগৰ। পানীৰ সাগৰৰ কোনো কথা নহয়।

মনুষ্য দেহ অভিমানত আহি আহি কিমান ক'লা হৈ গ'ল। এতিয়া পুনৰ দেহী অভিমানী হৈ বগা হৈছা। আত্মা পৰিত্ৰ হৈ গৈ থাকে। যিমানেই তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰিবা সেই যোগৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ বিকৰ্ম দন্ধ হ'ব। পাপ নাশ হ'ব।

তোমালোকে জানা যে মম্মা বাবাই কিমান মেহনত কৰিছিল তথাপি কৰ্ম ভোগৰ হিচাব দিবলগীয়া হৈছিল। জন্ম-জন্মান্তৰৰ বোজা মূৰৰ ওপৰত আছে। সেই হিচাপ-নিকাচ অন্তৰ সময়ত পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি পৰিশোধ হয়। সন্তানসকলে জানে যে এইয়া ৰুদ্ৰ মালা। ৮ৰ মালাও আছে, ১০৮ আৰু ১৬১০৮ৰ মালাও আছে। প্ৰজাতো অগণন। হওঁতেতো ৰুদ্ৰ মালাই। সমগ্ৰ বিশ্বত যিমানবোৰ আত্মা আছে সকলোবোৰেই ৰুদ্ৰ মালা। সকলোবোৰ পিতাৰ সন্তান। গোটেই বংশাৱলী গঠন হয়। মনুষ্যই বহুত ডাঙৰ বংশাৱলী ৰাখে পুনৰ সেয়া উপাধি লৈ লয়। এইয়া হৈছে শ্ৰী শ্ৰী শিৱবাবাৰ মালা। পিতাই কয় সন্তানসকল দেহী অভিমানী হৈ পিতাক খুব স্মৰণ কৰিব লাগে। তোমালোকে যদি নিজকে আত্মা বুলি ভাৱি পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম নাশ হ'ব। নহ'লে বহুত শাস্তি খাব লাগিব।

পিতাই বাৰে বাৰে কয় সন্তানসকল নাপাহৰিবা, কিন্তু তথাপি মায়াই পাহৰাই দিয়ে। পিতাই কয় সন্তানসকল নিজৰ লগত তালিকা ৰাখা-কিমান সময় আমি শিৱ বাবাক স্মৰণ কৰোঁ। এখন্তেক স্মৰণ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰাৰ পাছত অভ্যাস হৈ গৈ থাকিব। এনেকুৱা অৱস্থা গঢ়ি তোলা যাতে অন্তিম সময়ত কেৱল বাবাৰ স্মৃতি থাকে। এনেকুৱা স্মৃতিত থকা জনেই বিজয় মালাৰ ৮ ৰত্ন হয়, যত্ন কৰিব লাগে। যি জনে যিমান কৰিব সিমানেই পাব। সন্ন্যাসী সকলেতো ঘৰ দুৱাৰ এৰি যায় আকৌ অটালিকাত আহি বহেহি। বাস্তৱিকতে এয়া নিয়ম নহয়। তাত তোমালোকে অপাৰ সুখ পোৱা। পিতাই সাবটি লৈ আলিঙ্গন(embrace) কৰি কয়- মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে যদি বিচৰা আমি চহকীতকৈও চহকী হ'ম তেনেহ'লে ভৱিষ্যতৰ কাৰণে এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰা। বাকী ইয়াৰ চহকী সকলতো মাটিত মিহলি হৈ যাব। কাৰোবাৰ ধূলিত মিহলি হৈ যাব, কাৰোবাৰ মাটিত মিহলি হৈ যাব- দুৰ্ঘটনা হৈ থাকে, জুই লাগি থাকে। উৰাজাহাজ খহি পৰিলে চোৰ বিলাকে লুটপাট কৰি বয়-বস্তু চুৰ কৰি পলাই যায়। এতিয়াতো ব'ম আদি তৈয়াৰ হৈছে, ইয়াৰ দ্বাৰাটো অসংখ্যৰো অসংখ্য মৰিব। এতিয়াৰেই কথাবোৰ পুনৰ বৰ্ণনা কৰা হৈছে। যিমানবোৰ লাখপতি আছে সকলো নিঃশেষ হৈ যাব। আমেৰিকা কিমান চহকী। এই মৃত্যু লোকত আমেৰিকা যেন স্বৰ্গহে। কিন্তু মৰুভূমিৰ পানীৰ নিচিনা (মৰিছিকা সদৃশ)। এইটো তোমালোকে জানা যে তেওঁলোকে নিজেও বুজি পায় মৃত্যু নিশ্চিতভাৱে সন্মুখত থিয় হৈ আছে। নিশ্চয় ভগৱানো আছে নহয়। পৰমপিতা পৰমাত্মা আহেই প্ৰতিষ্ঠা আৰু বিনাশৰ কৰ্ম কৰাবলৈ। কৰণ-কৰাৱনহাৰ হয়, নহয় জানো। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা প্ৰতিষ্ঠা...। এতিয়া তোমালোক বহি আছা নহয়। সন্তানসকলকেই ব্ৰাহ্মণ বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে ককাৰ পৰা সম্পত্তি লোৱা। শ্ৰীমতক শ্ৰেষ্ঠ বুলি কোৱা হয় গতিকে শ্ৰীমতত চলিব লাগে। দেৱতা হ'ব লাগে। পিতাই কয় এই সময়ত সকলোৱেই দুৰ্যোধন আৰু দ্ৰৌপদী। এটা বৰ্ণনাত আছে দ্ৰৌপদী কাৰোবাৰ ঘৰত থাকোঁতে কিচক তেওঁৰ পিচত পৰিবলৈ ধৰিলে। দ্ৰৌপদী বাস্তৱিকতে সকলোৱেই। কুমাৰী অথবা মাতা সকলোৱেই দ্ৰৌপদী। কন্যাসকল সেৱাত গ'লে কিচক পিচত লাগি যায়। আকৌ লিখিত আছে ভীমে কিচকক বধ কৰিলে। কিচক মানে একেবাৰে লেতেৰা, যি পিচত পৰি যায়। গতিকে পিতাই আহি দ্ৰৌপদী সকলক নাওঁঠ হোৱাৰ পৰা ৰক্ষা কৰে। কন্যাসকলক বহুত চম্ভালিবলগীয়া হয়। কিচক আদিৰ কথা এতিয়াৰেই, এইবোৰৰ পৰা বহুত সাৱধানে থাকিব লাগে। যদি পিতাৰ ওচৰলৈ আহা আৰু কিচক হৈ যোৱা তেন্তে ধৰ্মৰাজে কি অৱস্থা কৰিব তাৰ ঠিকনা নাই। সেইবোৰ এই সন্তানসকলক সাক্ষাৎকাৰ কৰোৱা হৈছে। বহুত শাস্তি খাইছিল। আকৌ বাবাক সুধিছিল, বাবাই ক'লে সাক্ষাৎকাৰ কৰোৱা হ'ব যেতিয়া নিশ্চয় সহন কৰিব লাগিব। এনেকৈয়ে হিচাব-নিকাচ পাপৰ দ্বাৰা খণ্ডিত হ'ব। বাবাই কাৰোৱেই নাৰাখে। গতিকে পিতাই বুজাইছে - কিচক অথবা দুৰ্যোধন নহ'বা। কংস, জৰাসন্ধি, শিশুপাল আদি কিমান নাম দিয়া হৈছে। কংস অৰ্থাৎ যি বিকাৰী। কন্যাসকলক বহুত দিগদাৰি কৰে।

এতিয়া তোমালোক পিতাৰ সন্তান ব্ৰাহ্মণ হৈছা, দেৱতা হ'বৰ কাৰণে। গতিকে ব্ৰাহ্মণ কুলক কলংকিত কৰিব নালাগে। কলংক লগালে কুল কলংকিত হৈ যাব। কুল কলংকিত কৰা জনৰ মুখো চাব নালাগে। তেওঁৰ নিচিনা পাপ আত্মা দুৰ্নীয়াত আৰু কোনো নাই। ইয়াত বেহদৰ পিতা যিয়ে আহি স্বৰ্গৰ মালিক বনাই, তেওঁকো ত্যাগ কৰি দিয়ে। তেওঁক অজামিল পাপী বুলি কোৱা হয়। কিন্তু অজামিলৰ নিচিনা পাপীৰো উদ্ধাৰতো হ'বই। শাস্তি খাই বহুত যন্ত্ৰণা ভোগে। আত্মাই বহুত দুখ পায়।

পৰমপিতা পৰমাত্মা বেহদৰ পিতাক এৰি থৈ গুচি যায়। এওঁলোকৰ নিচিনা পাপ আত্মা কোনো নাই। দুনীয়াখন বহুত লেতেৰা। বহুত সারধান হ'ব লাগে। প্ৰথমতে ভাটখিত (যোগত) থাকোঁতে কিমান মাতা-পিতাক চম্ভালিবলগীয়া হৈছিল। মায়া বহুত শক্তিশালী সেয়েহে বাবাই কয় সন্তানসকল ইমান শক্তি আছেনে যে পৱিত্ৰ হৈ থাকি পিতাৰ পৰা সম্পত্তি ল'ব পাৰিব? বুদ্ধিয়ে কয়- যেতিয়া আমি পিতাৰ সন্তান হ'লো সন্তান হৈ পিতাৰ বদনাম কৰিম জানো! পিতাই কয় মই আহি তোমালোকক পৱিত্ৰ বনাবলৈ কিমান যত্ন কৰো। পতিত দুনীয়া, পতিত শৰীৰত আহোঁ। তাৰ পিছতো যদি কলংক লগোৱা তেনেহ'লে মনত ৰাখিবা বহুত শাস্তি খাব লাগিব। ইয়াততো প্ৰাপ্তি বহুত। স্বৰ্গৰ মালিক হোৱা। কিন্তু চলি গৈ থাকোতে পিতাৰ হাত এৰি দিলে একদম মাটিত মিহলি হৈ যাবা। সন্মুখত থকা সকলকো মায়াই নাকত ধৰি লয়, সেইবাবে বহুত সারধান হৈ থাকিব লাগে। পিতাৰ হৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰি আকৌ যদি পৱিত্ৰতাত নাথাকা তেতিয়াও বহুত কঠোৰ শাস্তি খাব লাগিব। ঈশ্বৰৰ লগত কথা দি (প্ৰতিজ্ঞা কৰি) সম্পূৰ্ণ পালন কৰিব লাগে। ঈশ্বৰৰ লগত বচন অথবা প্ৰতিজ্ঞা কৰা এই কথা এতিয়াৰে হয়। শিৱবাবাই কয় প্ৰতিজ্ঞা কৰা আমি পৱিত্ৰ হৈ ভাৰতক স্বৰ্গ বনাম। যদি প্ৰতিজ্ঞা ভংগ কৰা তেনেহ'লে শেষ। বিপদত পৰিলেও ধৰ্ম নেৰিবা। মৰি যাবা তথাপি এই প্ৰতিজ্ঞা নেৰিবা। কথা দিও পুনৰ বদলি হৈ যায় নহয়। এতিয়া তোমালোকে কথা দিছা পৰম পিতা পৰমাত্মাক। যদি কথা দি বদলি হৈ যোৱা তেতিয়া ধৰ্মৰাজৰ দ্বাৰা দণ্ড বহুত খাব লাগিব। ফল দিওঁতা হৈছে পিতা। দান পুণ্যৰো ফল দিয়ে সেইদৰে পাপৰো শাস্তি দিয়াই। কৰনকৰাৱনহাৰ হোৱাৰ বাবে তোমালোকে বহুত সারধান হৈ থাকিব লাগে। ইয়াততো সন্মুখত বহি আছা। বাহিৰত হংস বগলীৰো লগত থাকিবলগীয়া হয়। পিতাই কয়, গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি ককা, মামা, খুৰাক চাই থাকিও এজন পিতাকহে স্মৰণ কৰিব লাগে। এইয়া কোনো গতানুগতিক সৎসংগ নহয় য'ত অনেক আহি একত্ৰিত হ'ব। সেই খ্ৰীষ্টিয়ান লোকসকলে এবাৰ ভাষণ কৰিয়ে কিমান মানুহক খ্ৰীষ্টিয়ান বনাই লয়। ইয়াত তেনেকুৱা নহয়। ইয়াততো জীয়াই জীয়াই মৰিবলগীয়া হয়। শ্ৰীমতত চলিব লগা হয়। দেহৰ অভিমান এৰি নিজকে আত্মা বুলি ভাবিব লাগে। আত্মা-পৰমাত্মা পৃথকে থাকিল বহুকাল...। এতিয়া সেই সৎগুৰুক আমি দালালৰ ৰূপত পাইছো। কৈছে মোক পিতাক যদি স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমাৰ বেৰা পাৰ হ'ব পাৰিবা। হাত এৰিলে তেনেহ'লে শেষ। মহান পাপ আত্মা হৈ যাবা। এনেকুৱা মহান পাপ আত্মা চাব খুজিলে ইয়াতে চোৱা। পিতাই কৈছে তোমালোক সন্তানসকল এনেকুৱা পতিত নহ'বা। পুণ্য আত্মা হ'বা। পাপৰ পৰা তেতিয়াহে ৰক্ষা পাবা যেতিয়া যোগত থাকিবা। বস্ত্ৰিঙত সারধান হ'ব লাগিব। নহ'লে মায়াই কেতিয়াবা পিছফালৰ পৰা ঘোচা মাৰি দিব। মায়াৰ ওপৰত জয়ী হোৱাটো মাহীৰ ঘৰৰ দৰে নহয় (বৰ সাধাৰণ কথা নহয়)। এয়া হৈছে সতোপ্ৰধান সন্যাস। তোমালোক সন্তানসকল বহুত চম্ভালি চলিব লাগে। বেলেগৰ মতত চলিলে মৰিলা। বাবালৈ লিখে- বাবা, মাযাক কোৱাচোন যাতে মোৰ ওপৰত ক্ষমা কৰে। বাবাই কয় নহয়, এতিয়াতো মাযাক মই আদেশ কৰিছো যে খুব ধুমুহা আনা। দুখৰ, বিকৰ্মৰ একদম পাহাৰ বনাই দিয়া। নাকত ধৰি চাকত ঘূৰোঁৱা। চোৱা, স্বৰ্গৰ যোগ্য হয়নে? এনেকৈ ক'বা জানো যে কৃপা কৰক, আশীৰ্বাদ কৰক। স্কুলত শিক্ষকে কাৰোবাৰ ওপৰত কৃপা কৰে নেকি? তেওঁতো পঢ়াব লাগে। এইয়া জ্ঞান, কোনো অন্ধবিশ্বাসৰ কথা নাই। এইয়া কোনো গতানুগতিক সৎসংগ নহয়। এইয়া ঈশ্বৰীয় সৎসংগ। ভাল বাৰু!

মাতা-পিতা বাপদাদাৰ অতি মৰমৰ কল্লৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) পিতাৰ ওচৰত যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছা তাত অটল হৈ থাকিবা। কেতিয়াও কথা দি তাৰ পৰা লৰচৰ হ'ব নালাগে। বহুত বহুত সৰধানে চলিব লাগে।

(2) নিজক আৰু আনকো জ্ঞান শৃংগাৰ কৰিব লাগে, কেতিয়াও দেহ-অভিমানী হৈ সাকাৰ শৰীৰত নিজেও বান্ধ খাব নালাগে আনকো বান্ধ খুৱাব নালাগে।

***বৰদান:-** প্ৰতি মুহূৰ্ততে নিজকে ভৰপূৰ অনুভৱ কৰি সদায় সুৰক্ষিত হৈ থাকোতা স্মৃতি তথা সমৰ্থ স্বৰূপ হোৱা।

বাপদাদাৰ দ্বাৰা সংগম যুগত যি খাজানা পাইছা তাৰে নিজক সদায় ভৰপূৰ কৰি ৰাখা, যিমানেই ভৰপূৰ সিমান স্থিৰ, ভৰপূৰ বস্তুত আন কোনো বস্তু সোমাব নোৱাৰে। এনেকৈ ক'ব নোৱাৰা যে সহন শক্তি নাই বা শান্তিৰ শক্তি নাই, অলপ ক্ৰোধ বা আবেশ আহি যায়, কোনো শত্ৰু তেতিয়াহে বলপূৰ্বক আহে যেতিয়া আলস্য থাকে আৰু ডবল ল'ক নাথাকে। স্মৃতি আৰু সেৱাৰ ডবল ল'ক লগাই দিয়া, স্মৃতি স্বৰূপ হৈ থাকা তেতিয়া সমৰ্থ হৈ সদায় সুৰক্ষিত হৈ থাকিব।

***গ্লোৱান:-** বিশ্বৰ নৱ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ নিজৰ স্থিতি নম্ৰ-স্বভাৱৰ বনোৱা।

!!ওম শান্তি!!
